

Arrest

nr. 240 760 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 9 september 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: M.

Geboortedatum: (...)

Nationaliteit: K.

Alias: B. M. geboren op 02/11/1979, nationaliteit USSR.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27/11/2000 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreigingen, feiten waarvoor hij op 19/09/2003 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 13/03/2018 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + 3 maanden. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag allerhande criminele feiten gaande van drugs, diefstal met geweld en uiteindelijk opzettelijke slagen en verwondingen geven blijk van een criminele ingesteldheid en betekenen een ernstige aanslag op de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 07/01/2018.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord op 05/05/2020. Betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben, Betrokkene heeft wel verklaard veel familieleden in België te hebben (moeder en stiefvader, tante, broer en zus, neef). Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Daarenboven beperkt EVRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met moeder en stiefvader, broer, zus, tantes en neef. De aanwezigheid van zijn familie in België heeft betrokkene niet weerhouden strafbare feiten te plegen noch dat hij geïntegreerd is in onze samenleving. Het feit dat de familie van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart te lijden aan problemen met de maag en lever en gebruikt methadone, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij haalt hier vooral familiale en economische redenen aan. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder, uw vader, uw broer, ... U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen Uw leeftijd, met name 41 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Desgewenst zouden uw ouders u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door stortingen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. U was 17jaar oud toen u op 30.12.1996 in België aankwam om er samen met u familie asiel aan te vragen en u bent momenteel 41 jaar.. Toch kan opgemerkt worden dat ondanks uw overwegend illegaal verblijf van bijna 24 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Kazachstan om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Kazachstan, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Kazachstan niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben. U hebt er een deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U heeft er immers onderwijs genoten en u vulde onlangs een Russische vragenlijst in. De afgelopen 24 jaar hebt u niet bewezen hier geïntegreerd te zijn geraakt integendeel. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kan uw familie u vanuit België ondersteunen of zelfs (tijdelijk) met u meekomen.

Betrokkene heeft een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 30/12/1996 samen met zijn ouders. En betrokkene heeft op 25/05/2008 en op 02/03/2010 als meerderjarige een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Beide aanvragen werden negatief afgesloten. Gezien deze elementen is 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 19/12/2008, 02/03/2010, 07/01/2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 07/01/2018.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27/11/2000 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreigingen, feiten waarvoor hij op 19/09/2003 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 13/03/2018 door de correctionele rechtbank van Brussel werd

veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + 3 maanden. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27/11/2000 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreigingen, feiten waarvoor hij op 19/09/2003 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 13/03/2018 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + 3 maanden. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 19/12/2008, 02/03/2010, 07/01/2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 07/01/2018.

Betrokkene verklaart te lijden aan problemen met de maag en lever en gebruikt methadone, hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij haalt hier vooral familiale en economische redenen aan. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder, uw vader, uw broer, ... U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen Uw leeftijd, met name 41 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Desgewenst zouden uw ouders u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door stortingen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. U was 17jaar oud toen u op 30.12.1996 in België aankwam om er samen met u familie asiel aan te vragen en u bent momenteel 41 jaar.. Toch kan opgemerkt worden dat ondanks uw overwegend illegaal verblijf van bijna 24 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Kazachstan om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Kazachstan , noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Kazachstan niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben. U hebt er een deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U heeft er immers onderwijs genoten en u vulde onlangs een Russische vragenlijst in. De afgelopen 24 jaar hebt u niet bewezen hier geïntegreerd te zijn geraakt integendeel. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kan uw familie u vanuit België ondersteunen of zelfs (tijdelijk) met u meekomen.

Betrokkene heeft een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 30/12/1996 samen met zijn ouders. En betrokkene heeft op 25/05/2008 en op 02/03/2010 als meerderjarige een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Beide aanvragen werden negatief afgesloten. Gezien deze elementen is 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980,

dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan

uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 19/12/2008, 02/03/2010, 07/01/2018 . De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 07/01/2018.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn/haar arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden om betrokkene vanaf 07/09/2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.

(...)"

2. Over het voorwerp van het beroep

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een vordering tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.2.2. Het enig middel luidt als volgt:

“- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

- Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen

- schending van artikelen 3 en 8 EVRM

- schending artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie

- Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

A. In rechte

□ Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid .

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .

□ *Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:*

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

□ *Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.*

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze” .

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

□ *De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .*

□ *Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen:*

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

B. In casu

In de bestreden beslissing, stelt verwerende partij betreffende het familieleven van de eiser:

1. Het bestaan van een privé en familieleven

Bestreden beslissing beschouwt dat er geen sprake is van een familieleven dat zij beperkt aan het kerngezin. Familiale banden tussen volwassenen zouden enkel in aanmerking in de analyse van het familieleven indien er bijzondere banden van afhankelijkheid bestaan, wat zou niet het geval zijn volgens de verwerende partij.

Zoals uitgelegd in de aanvragen tot verblijfsvergunning, bevindt de eiser zich in een bijzondere precare situatie omwille van zijn moeilijke levensparcours: de eiser heeft zijn vader verloren toen hij vier jaren was, opgegroeid door zijn grootmoeder en kwam in België aan in 1996.

De eiser is psychologisch kwetsbaar. Hij werd vrijwillig opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis in 2015.

De eiser is evenals drugsverslaafde en gebruikt aan methadon. Dit element vormt deel van zijn medisch dossier, zodat de verwerende partij kan moeilijk beweren dat zij ervan niet geïnformeerd werd.

Indien zij stelt in zijn beslissing dat de eiser zijn gebruik aan methadon niet bewijst, komt het niet uit de procedure dat de eiser in de mogelijkheid werd gesteld om dit element voor te stellen.

Deze elementen maken de eiser bijzonder kwetsbaar en in een situatie van psychologische en sociale afhankelijkheid.

In dit kader, vormt de aanwezigheid van zijn familie zijn laste contact met de maatschappij, terwijl in Kazachstan, zal de eiser alleen en geïsoleerd zijn.

Er is bijgevolg sprak van een gezinsleven in de zin van het artikel 8 EVRM.

Er is, ten minst, sprak van een privéleven, dat ook beschermd is door het artikel 8 EVRM, gezien de eiser het grotere deel van zijn leven in België heeft doorgebracht, Nederlands taal heeft geleerd en hier zich geïntegreerd heeft.

2. De inmenging in het recht op een privé- en familieleven

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat er geen inmenging in het familieleven is.

Bestreden beslissing moet ten eerste gelezen worden met feit dat de eiser een inreisverbod van acht jaren kreeg, samen met de bestreden beslissing, zodat hij België niet kan terugkeren en geen verblijfsvergunning verzoeken voor 2028.

De motivering inzage de situatie van de eiser in zijn land van herkomst komt in strijd met informaties die aan het administratieve dossier werden toegevoegd.

Verwerende partij beweert dat het niet blijkt dat de eiser geen enkele binding meer zou hebben met Kazachstan en dat het verwacht mag worden dat de eiser nog sociale en culturele banden met dit land zou hebben.

1. De verwerende partij is nochtans geïnformeerd over de omstandigheden waarin de eiser in 1996 in België aangekomen is. Deze elementen werden uiteengezet in de verzoeken tot internationale bescherming van de eiser, evenals in zijn verschillende verblijfsvergunningaanvragen.

Hij legde inderdaad uit dat zijn vader overleden was toen hij 4 jaar oud was, dat hij door zijn grootmoeder opgegroeid werd, die zijn laste verwante in Kazachstan was en nu overleden is.

2. De eiser is evenals het land verlaten toen hij nog minderjarig was. De verwerende partij is geïnformeerd dat de eiser enkel Russisch en Nederlands spreekt. Zijn land van herkomst heeft nochtans een belangrijke evolutie gekend al 24 jaren en wordt nu Kazakse taal de meeste gebruikte taal in Kazachstan. Men moet Kazak spreken om bijvoorbeeld, een job in de administratie te kunnen krijgen .

3. Verwerende partij beweert ten onrechte dat de eiser tijdens 24 jaar illegaal op het Belgische grondgebied is verbleven.

De eiser is in 1996 in België aangekomen en was toen asielzoeker. Hij werd, samen met zijn familie, in 2003 geregulariseerd maar verliest zijn recht op verblijf 18 november 2004 omwille van een ambtshalve schrapping uit de vreemdelingenregisters.

De eiser werd bijgevolg tijdens acht jaren toegestaan tot het tijdelijke en dan definitieve verblijf.

4. Gezien de langdurigheid van zijn verblijf, beschikt de eiser over een sterke integratie in België. Hij spreekt perfect Nederlands, heeft secundaire onderwijs afgestudeerd en moest naar Universiteit Gent te studeren en werd verhinderd om dit te doen voor administratieve motieven.

De eiser heeft in het kader van zijn verzoeken tot verblijf taalrijke documenten bezorgd in verband met die integratie, zodat de verwerende partij kennis ervan had.

In de beslissing van 10 juli 2014, stelde de verwerende partij inderdaad dat:

“A l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, l'intéressé invoque la longueur déraisonnable du traitement de la procédure d'asile, la durée de son séjour et son intégration comme circonstance

exceptionnelle. Il étaye son intégration par le fait qu'il a suivi des cours de néerlandais, ses études, sa formation professionnelle ».

Indien deze verblijfsvergunningen afgewezen werd, betekent dit niet dat er geen schending van het artikel 8 EVRM bestaat. Zoals herhaald in het arrest van Uw Raad van 28 oktober 2019 nr 227.829 in verband met het laste verzoek van de eiser, in het kader van de analyse van de ontvankelijkheid van een verzoek ingediend in toepassing van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt enkel geanalyseerd of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een inmenging vormt in het recht op privé- en familielevens:

« L'exigence imposée par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 d'introduire en principe la demande auprès du poste diplomatique belge dans le pays d'origine, constitue une ingérence proportionnée dans la vie familiale de l'étranger puisqu'elle ne lui impose qu'une formalité nécessitant une séparation temporaire de son milieu belge tout en réservant la décision sur le fondement même de la demande d'être autorisé au séjour de plus de trois mois. Par ailleurs, en ce qui concerne la proportionnalité, si rigoureuses que puissent paraître les conséquences d'une séparation prématurée pour celui qui aspire à un séjour, elles ne sauraient être jugées disproportionnées au but poursuivi par le législateur lorsque la personne intéressée a tissé ses relations en situation irrégulière, de telle sorte qu'elle ne pouvait ignorer la précarité qui en découlait » (C.E., 31 juillet 2006, n° 161.567 ; dans le même sens : C.C.E., 30 mai 2008, n° 12.168).

La Cour constitutionnelle a également considéré, dans son arrêt n° 46/2006 du 22 mars 2006, qu'« En imposant à un étranger non C.E. admis à séjourner en Belgique de retourner dans son pays d'origine pour demander l'autorisation requise, les dispositions en cause ne portent pas une atteinte disproportionnée au droit au respect de la vie familiale de cet étranger et ne constituent pas davantage une ingérence qui ne peut se justifier pour les motifs d'intérêt général retenus par l'article 8.2 de la Convention européenne des droits de l'homme. En effet, une telle ingérence dans la vie privée et familiale est prévue par la loi et ne peut entraîner qu'un éventuel éloignement temporaire qui n'implique pas de rupture des liens unissant les intéressés en vue d'obtenir l'autorisation requise » (considérant B.13.3) » (eigen onderlingen).

De situatie is helemaal anders hier, aangezien bestreden beslissing is een beslissing van verwijdering en komt samen met een inreisverbod van acht jaren, zodat de inmenging in het privé- en familielevens van de eiser sterker wordt.

Er bestaat bijgevolg een schending van de positieve verplichtingen ten laste van de Belgische staat, zodat het artikel 8 EVRM geschonden werd.

Aangezien de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de uitlegging van de raadsman van de eiser betreffende de inmenging in het familielevens, wordt kennelijk de motiveringsplicht evenals geschonden."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privélevens, zijn familie- en gezinslevens, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privélevens is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij is in de bestreden beslissing overgegaan tot een belangenafweging in het licht van de specifieke situatie van verzoeker om tot de conclusie te komen dat er *in casu* geen schending voorligt van de voormelde bepalingen. Zij heeft daarbij overwogen, wat het vermeende gezinsleven betreft, dat het EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en geen betrekking heeft op volwassenen die geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, hebben aangetoond, dat uit het administratief dossier deze bijkomende elementen van afhankelijkheid niet blijken en verzoeker het tegendeel niet bewijst, dat hij aan de leeftijd van 41 jaar in staat kan worden geacht om zelfstandig zijn leven uit te bouwen en in zijn levensonderhoud te voorzien, dat de aanwezigheid van zijn familie in België hem of het feit dat hij hier geïntegreerd zou zijn hem er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te plegen, dat zijn ouders hem ook financieel zouden kunnen ondersteunen vanuit België en dat er geen onoverkomelijke hindernissen zijn om regelmatige contacten te onderhouden, nu zijn familieleden op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen.

Met betrekking tot zijn lange verblijf in België wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat hij 17 jaar oud was toen hij in België aankwam om er samen met zijn familie asiel aan te vragen en momenteel 41 jaar is, dat evenwel ondanks zijn overwegend illegaal verblijf van bijna 24 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt en dat hij geen enkel document voorlegt dat het tegendeel bewijst. De verwerende partij stelt niet te betwisten dat het terugkeren naar Kazachstan om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van verzoeker zal vergen, maar dat noch is gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met Kazachstan, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Kazachstan niet verwacht zou mogen worden, dat hij in alle redelijkheid kan worden geacht nog sociale en culturele banden met dit land te hebben, dat hij er immers een deel van zijn leven heeft verbleven en de taal spreekt, dat hij er onderwijs heeft genoten en hij onlangs een Russische vragenlijst invulde, dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat hij er nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan opgebouwd heeft en dat zijn familie hem vanuit België kan ondersteunen of zelfs (tijdelijk) met hem kan meekomen.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker de vaststelling dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden ongemoeid laat. Hij betwist evenmin het uitgangspunt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of andere volwassen familieleden slechts onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM indien er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Wél stelt hij dat er in zijn geval wel degelijk sprake is van deze afhankelijkheidssituatie.

Hij verwijst naar zijn bijzonder precarie situatie omwille van zijn moeilijke levensparcours, stelt dat hij psychologisch kwetsbaar is, dat hij in 2015 vrijwillig werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, dat hij drugsverslaafd is en methadon gebruikt en dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat zij daarvan geen kennis had.

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Zijn argumentatie dat hij zijn vader vroeg heeft verloren, psychologisch kwetsbaar is en methadon gebruikt – zelfs als die wordt aangenomen – toont niet in het minst aan dat hij een band heeft met zijn ouders of andere familieleden, laat staan een band die blijkt geeft van de vereiste bijkomende afhankelijkheid. Dit klemmt des te meer nu reeds in de bestreden beslissing werd gesteld dat het administratief dossier geen stukken bevat met betrekking tot die bijkomende afhankelijkheid en ook verzoeker ter zake geen stukken had aangebracht. Verzoeker verwijt de verwerende partij dan wel dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om één en ander te bewijzen, maar laat ook in de onderhavige procedure na enig begin van bewijs bij te brengen.

Waar verzoeker verwijst naar het inreisverbod van 8 jaar dat hem werd opgelegd zodat hij niet naar België kan terugkeren vóór 2028, blijkt dat de verwerende partij daarmee rekening heeft gehouden: zo heeft zij gesteld dat verzoeker kan worden geacht zelfstandig zijn leven in Kazachstan uit te bouwen en in zijn levensonderhoud te voorzien, daarbij zelfs kan worden ondersteund door zijn familie en hij met hen regelmatige contacten kan onderhouden, nu zij wél op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen.

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij gedurende 24 jaar illegaal in België heeft verbleven, terwijl hij in 1996 in België is aangekomen als asielzoeker, samen met zijn familie is geregulariseerd in 2003 en zijn recht op verblijf heeft verloren op 18 november 2004. Hij heeft dus gedurende de eerste acht jaren eerst tijdelijk en dan permanent verblijfsrecht gehad, zo stelt hij.

Verzoeker leest de bestreden beslissing echter verkeerd: de verwerende partij heeft immers verwezen naar een “overwegend illegaal verblijf van bijna 24 jaar”. Gelet op de vaststelling dat verzoeker, nadat hij zijn verblijfsrecht eind 2004 verloor, daarna nooit nog een verblijfsrecht heeft bekomen en hij daarna nog in het bezit werd gesteld van een aantal bevelen om het grondgebied te verlaten, is het niet kennelijk onredelijk dat een verblijf van 24 jaar, waarvan slechts de eerste 8 jaren waren gedenkt met een of andere vorm van verblijfsrecht, als overwegend illegaal wordt aangemerkt.

In het middel wordt verder gesteld dat de verwerende partij verzoekers sociale en culturele banden met zijn land van herkomst helemaal verkeerd heeft ingeschat. Verzoeker wijst erop dat zijn vader overleed toen hij 4 jaar oud was, dat hij dan werd opgevoed door zijn grootmoeder, die zijn laatste verwante was in Kazachstan en nu overleden is. Hij heeft het land verlaten toen hij nog minderjarig was en spreekt enkel Russisch en Nederlands, terwijl de Kazachse taal nu de belangrijkste taal is in Kazachstan: om een job in de administratie te kunnen krijgen moet men deze taal spreken.

Verzoeker toont daarmee geen kennelijk onredelijke, onwettige of foute besluitvorming aan: hij betwist niet dat hij tot zijn 17^e jaar in zijn herkomstland heeft verbleven, er onderwijs heeft genoten en het Russisch beheerst. Weliswaar laat hij nu uitschijnen dat het leven voor hem niet mogelijk is in Kazachstan omdat hij de Kazachse taal niet beheerst, maar hij toont dit niet aan: zijn argument dat deze taal aan belang heeft gewonnen en men ze moet kunnen spreken om een job in de administratie te kunnen krijgen, doet geen afbreuk aan het feit dat ook de Russische taal nog steeds wordt gesproken en dat hij zich daarmee niet zou kunnen behelpen. Zo wordt in het internetartikel waarnaar verzoeker verwijst gesteld:

« Il faut savoir parler et lire le kazakh pour être député ou accéder à un emploi dans l'administration, mais l'interdiction est théorique, et rarement appliquée. Le russe est la langue la plus utilisée dans les villes, notamment dans le nord, où est concentrée l'essentiel de la population slave. L'alphabet latin sera adopté à l'horizon 2025 pour écrire le kazakh, en remplacement de l'alphabet cyrillique⁸.

Le russe est resté la langue véhiculaire entre les différentes ethnies, et cette langue est toujours présente dans les médias. D'un point de vue migratoire, le russe est très important pour circuler dans la communauté des États indépendants.

Dans l'enseignement, à l'indépendance, deux tiers des écoles enseignaient en russe contre un tiers en kazakh, alors qu'en 2013 ce rapport s'est inversé. »

(Vrije vertaling: Men moet kunnen spreken en lezen in het Kazachs om lid te worden van het parlement of om een baan te krijgen in de administratie, maar het verbod is theoretisch en wordt zelden gehandhaafd. Russisch is de meest gebruikte taal in de steden, vooral in het noorden, waar het grootste deel van de Slavische bevolking is geconcentreerd. Het Latijnse alfabet zal tegen 2025 worden aangenomen om het Kazachse alfabet te schrijven, ter vervanging van het Cyrillische alfabet.

Het Russisch is de communicatietaal tussen de verschillende etnische groepen gebleven en is nog steeds aanwezig in de media. Vanuit migratieoogpunt is het Russisch zeer belangrijk voor het verkeer binnen het Gemenebest van Onafhankelijke Staten.

In het onderwijs gaf twee derde van de scholen op het moment van de onafhankelijkheid les in het Russisch, tegen een derde in het Kazachs, terwijl die verhouding in 2013 was omgekeerd.)

Voorts toont verzoeker, met zijn argument dat zijn vader en grootmoeder zijn overleden, *prima facie* niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij nog kan worden geacht sociale banden te hebben met het land waar hij tot zijn 17^e levensjaar heeft verbleven en dat hij er nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan heeft opgebouwd. Daarbij komt nog dat de motivering in zijn geheel moet worden gelezen, en dat de verwerende partij er ook op heeft gewezen dat verzoeker aan de leeftijd van 41 jaar mag worden verondersteld zelfstandig een leven op te bouwen en in zijn levensonderhoud te voorzien, en dat hij daarbij ook kan worden geholpen door zijn in België verblijvende familie, via storting, of dat die zelfs tijdelijk met hem zouden kunnen meereizen. De Raad benadrukt nog dat de verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat een terugkeer naar Kazachstan om daar een leven op te bouwen enige inspanning zal vergen, maar dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat deze terugkeer niet kan worden verwacht in zijn specifieke omstandigheden.

Verzoeker betoogt tot slot dat hij wel degelijk een sterke integratie heeft in België; hij wijst op het feit dat hij perfect Nederlands spreekt, is afgestudeerd in het secundair onderwijs en slechts om administratieve redenen geen universitaire studies kon aanvatten. Hij heeft, zo stelt hij, in het kader van zijn verzoeken tot verblijf talrijke documenten bezorgd in verband met die integratie, zodat de verwerende partij er kennis van had, en hij verwijst naar de beslissing inzake de onontvankelijkheid van de door hem ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar rechtspraak waaruit zou blijken dat zijn verzoeken om machtiging tot verblijf slechts werden afgewezen omdat een tijdelijke terugkeer geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, terwijl *in casu* geen sprake meer is van een tijdelijke terugkeer, gezien het inreisverbod van 8 jaar dat hem werd opgelegd.

Uit de rechtspraak en de beslissing die verzoeker aanhaalt blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij, of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft aanvaard dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een dergelijke sterke mate van integratie dat deze in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting zou opleggen om verzoeker toe te laten tot verblijf of hem minstens niet te verwijderen. Er wordt enkel gewezen op de elementen die hij zelf heeft aangehaald als elementen die wijzen op zijn sterke integratie, zonder meer.

Verder moet worden benadrukt dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om het privéleven in België te laten primeren op de openbare veiligheid, nu blijkt dat verzoeker zich reeds sedert 2004 illegaal op het grondgebied bevindt en hij in 2000, 2003 en 2018 nog werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Met een loutere verwijzing naar eerdere, afgewezen aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, lijkt verzoeker niet *in concreto* aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat hij actueel een bijzondere binding heeft met België die een normale binding overstijgt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker *prima facie* niet aannemelijk maakt dat zijn gezins- en privéleven de verwerende partij ervan had moeten weerhouden om de thans bestreden beslissing te nemen, en evenmin dat zij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot dit besluit is gekomen of hierover niet of niet afdoende heeft gemotiveerd. Het middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, en lijkt dus in zijn geheel als niet ernstig te moeten worden afgewezen.

3.2.4. De vaststelling dat niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. WIJNANTS